

JUDY BLUME

La casa
de l'Iggie

Traducció de MARC DONAT

El jardí secret
de VIENA

La Winnie es va ficar un segon xiclet a la boca. Va arrugar el paper amb la mà i el va llençar per sobre l'espatlla. Un sospir llarg i fondo se li va escapar de ben endins. Tenia els colzes a l'ampit de la finestra i s'aguantava el cap amb les mans. Estar agenollada en la mateixa postura davant de la mateixa finestra hores i més hores no era fàcil. Sobretot un matí d'agost calorós i sufocant. Però no s'havia mogut gens. Ni un mil·límetre! Tret de quan el peu esquerre se li havia adormit i havia hagut de posar-se a saltar amunt i avall per treure's aquell formigueig del damunt.

Ara els genolls li feien força mal. Va estirar el braç fins al llit desfet, el mateix llit on havia dormit els últims vuit anys dels seus onze, va agafar el coixí i se'l va col·locar sota els genolls. Mastegava el xiclet tan de pressa i tan fort com podia. I feia soroll. Era fastigós, tal com deia la seva mare quan mastegava xiclet. I aquell matí, ser fastigosa l'ajudava a sentir-se menys desgraciada. S'havia tancat a l'habitació després de penjar el rètol d'«ATENCIÓ. NO ENTREU» i clavar un cop de porta.

Havia parat de plovisquejar i un ventet li acaronava les galtes. Era fred i refrescant. Però ni això servia per alleugerir la buidor que sentia. Ni tampoc servia quedar-se mirant el carrer on hi havia la casa de l'Iggie, de la qual veia una part: el

caminet d'entrada, la xemeneia de pedra grisa, un trosset de la porta d'entrada de color vermell. Prou per recordar-li que la seva millor amiga del món se n'havia anat i que no tornaria. No hi havia res a fer. Era, sense cap mena de dubte, la setmana més solitària, trista i horrorosa de tota la seva vida.

Llavors va sentir uns trucs suaus a la porta de l'habitació.

—Què vols, mama? —va preguntar apartant-se de la finestra.

La porta es va obrir i va aparèixer la seva mare amb una mà al maluc.

—Winifred Bates Barringer!

La Winnie es va estremir. La veu de la seva mare va augmentar de volum.

—Però mira quin quarto. Quin desordre!

Per dins la Winnie hi estava d'acord, però no va dir res. Es va quedar mirant la seva mare, que estava palplantada a la porta, com una estàtua. Anava vestida per fer dissabte, amb una vella faldilla texana de color blau i una camisa de ratlles gastada amb les mànigues arromangades. I duia la cara tacada de pols.

La senyora Barringer no somreia però va suavitzar el to de veu.

—Winnie... —va començar a dir abans de posar-se un clí-nex al nas i esternudar. (Sempre esternudava després de feinejar al jardí o al soterrani.) La senyora Barringer es va mocar i va continuar—: Has estat tancada al quarto tot el matí i no

t'he dit res. D'acord, entenc com et sents després que l'Iggie se n'hagi anat, però no m'esperava que et passessis tota la setmana fent aquesta cara tan llarga. Quina ximpleria. No has menjat res en tot el dia. Si continues així et quedaràs feta una pelleringa.

La Winnie va girar-se altre cop cap a la finestra.

—No tinc gana i ja m'endregaré l'habitació després, entesos?

La mare no va respondre. La Winnie va adonar-se que la seva mare s'estava dreta esperant una explicació més convincent.

—Estic ocupada, mama. Estic vigilant per quan arribin els nous veïns. Els camions de la mudança ja eren aquí de bon matí, però de moment no he vist ningú.

—És un miracle que hi puguis veure RES amb tots aquests cabells tapant-te els ulls —li va respondre la mare—. Sembles un d'aquells gossos pastors anglesos tan escabellats, Winnie. Per què no et vesteixes i et pentines? Ja són les dotze tocades.

La Winnie es va apartar els cabells dels ulls i es va mirar la camisa de dormir rosa que duia posada. Va començar a mastegar ben de pressa el xiclet.

—Winifred! Això és FASTIGÓS!

La Winnie va somriure.

—És sense sucre, mama. No provoca càries!

—Parlo del soroll, no del xiclet. —La senyora Barringer es va ficar la mà a la butxaca de la faldilla—. Té, una carta del teu

germà. Tan bon punt acabi de fer la neteja, aniré a fer el dinar. Espero veure't a baix d'aquí a deu minuts. I sisplau, Winnie, fes ALGUNA COSA amb aquests cabells.

La senyora Barringer va fer mitja volta bruscamment i va sortir de l'habitació. La Winnie va obrir la carta del seu germà. Però com que era impossible entendre els gargots d'en Matthew, va tornar a ficar-la dins del sobre.

Al cap d'una setmana en Matthew tornaria de campaments i llavors l'estiu s'hauria acabat de debò. Li semblaria estrany, això de tenir un germà a l'institut. Ell sí que era gran! Gairebé tots els nois i noies que coneixia la Winnie no suportaven ni els seus germans ni les seves germanes, però a ella en Matthew no li feia nosa. I menys des que l'any anterior l'havia començat a tractar com a una persona de debò, i no com a una criatura. I això ja era més del que podia dir la majoria de cops sobre els seus pares.

Però els pares de l'Iggie, oh..., allò era una altra història. A casa de l'Iggie no la tractaven com una nena petita. I allà s'hi passava gran part del dia. Hi havia dormit pràcticament cada dissabte a la nit durant els dos últims anys. Era un altre món. La mare de l'Iggie sempre posava espelmes quan parava la taula per sopar. Deia que la de dissabte era la nit més especial de la setmana, i ella i l'Iggie tenien permís per tastar el vi. La Winnie feia veure que li agradava, però en realitat li semblava que tenia un gust molt amarg. Després de sopar anaven a la sala d'estar i el pare de l'Iggie encenia la llar de foc. Totes dues

seien a la catifa apelfada de davant del foc i xerraven hores i hores. De vegades la mare els llegia alguna cosa. D'altres, tenien convidats a sopar.

Els pares de l'Iggie coneixien gent d'arreu del món perquè viatjaven molt. El pare estava sempre volant a altres països per feina. La Winnie escoltava tot el que deien. De vegades el pare de l'Iggie feia les preguntes. «Què en penses, d'això, Iggie?» Era increïble! Era ell qui volia conèixer la seva opinió. La Winnie va descobrir que no tothom pensava com els Barringer. Al seu voltant hi corrien moltíssimes idees. I als seus pares no els feia res que passés tantes nits fora de casa. esclar que no! Així quedaven lliures i se'n podien anar al cinema.

I la Winnie se sentia més a gust a casa de l'Iggie.